

Tänkvärt!

"Kära mamma och pappa"

Jag hoppas att ni inte blir ledsna för att jag skriver det här brevet, men ni har alltid sagt till mig att tala ut om det som behöver bringas i ljuset. Så, här kommer det.

Kommer ni ihåg den morgonen då mitt lag spelade och ni satt och tittade på. Ja, jag hoppas ni inte blir arga på mig, men ert uppträdande gjorde mig förtvivlad. Kommer ni ihåg när jag sprang med bollen framför målet. Jag försökte göra mål men föll. Jag kunde höra er skrika åt målvakten att han hade sparkat ner mig. Men det var inte hans fel. Det var hans skyldighet att ta bollen på det sättet.

Sen skrek ni åt mig att ställa mig på andra sidan mittlinjen. Men tränaren hade sagt åt mig att bevaka min man. Medans jag försökte bestämma mig, gjorde motståndarna mål på oss.

Sen skrek ni åt mig att jag var på fel plats.

Men vad som verkligen tog mig hårt, det var när ni hoppade på tränaren för att han tog mig av plan. Han är en duktig tränare och han vet vad han gör. Förresten så är han en obetald tränare. Han kommer ner alla dessa timmar i veckan och hjälper oss pojkar. Endast för att han är intresserad av barn och idrott. När vi åkte hem efter matchen talade ingen med mig. Jag förstår att ni var ledsna på mig. Jag hade ju inte gjort något mål. Jag försökte verkligen göra mål, men jag är väl en usel fotbollsspelare.

Men jag älskar spelet. Det är kul att vara tillsammans med andra grabbar. Det är kul att träna och lära sig förstå spelet. Fotboll är en fin sport.

Men hur kan jag lära mig någonting om ni inte går före med gott exempel. Och till sist. Jag trodde man spelade fotboll för att det var roligt, för att ha en fin tid tillsammans med andra och lära sig bli en bra sportsman.

Jag visste inte att ni skulle bli så ledsna för att jag inte kan bli en stjärna.

"er tillgivne son"